

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Naznanila osrednjega društva. — Iz spodnještajerskega čebelarskega društva. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. December. — M. Humek: Prazno satje z ozirom na kranjski panj. — Ant. Janež: Par tednov na tujem. (Konec.) — Anton Janša, slavni kranjski čebelar. (Konec.) — Cvetica in bučela. — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica uredništva. — Listnica upravnništva. — Mala naznanila.

Naznanila osrednjega društva.

Podružnica v Gorjah pri Bledu ima v nedeljo, dne 9. decembra, svoj občni zbor. Odbor vabi k obilni udeležbi. Polda, tajnik.

Člani podružnic naj plačajo udnino za l. 1907 pri svoji podružnici. Nikar naj jo ne pošiljajo osrednjemu društvu v Ljubljani.

Kdor namerava iz društva izstopiti, naj to že mesca decembra naznani svoji podružnici ali pa osrednjemu društvu, da se mu ustavi pošiljanje „Slovenskega Čebelarja“.

Novi člani podružnic naj se v imeniku članov označijo, da ne bo zmešnjav pri pošiljanju lista. Naslovi naj bodo natančni.

Občni zbori kranjskih podružnic naj se vrše pred občnim zborom osrednjega društva. Na delo torej! Naj se ne čaka, da jih skliče — tajnik osrednjega društva. Vsaj za to naj se brigajo odbori podružnic.

S predavanji se bo pričelo takoj po novem letu. Program predavanj se bo v „Čebelarju“ objavil v prvi številki prihodnjega leta.

Iz spodnještajerskega čebelarškega društva.

VABILO

na

IV. OBČNI ZBOR

ki bo

v soboto, dne 29. decembra t. l. v prostorih „Narodnega doma“ v Celju.

SPORED:

1. Odborova seja ob 10. uri dopoldne.
2. Otvoritev občnega zbora ob pol 11. uri dopoldne.
 - a) Pozdrav predsednika.
 - b) Poročilo tajnika.
 - c) Poročilo blagajnika.
 - d) Volitev odbora in pregledovalcev računov.
 - e) Slučajnosti.

Prosi se mnogobrojne udeležbe od strani članov; zlasti podružnice naj pošljejo vsaka vsaj po enega zastopnika. Gg. od zgornje strani (Maribor itd.) naj porabijo lokalni vlak, ki pride v Celje ob 7. uri 27 minut zjutraj ali poštni vlak, ki dospe ob 10. uri 15 minut dopoldne; od spodnje strani (Ljubljana itd.) pa poštni vlak, ki pride v Celje ob 7. uri 15 minut zjutraj. Letna poročila podružnic naj se pošljejo tajniku vsaj do 15. decembra.

Na mnogobrojno svidenje!

Tajnik:

Ivan Strelec.

Predsednik:

Zelenik.

Podružnica v Šoštanju ima svoj I. redni občni zbor v nedeljo, dne 23. decembra t. l. ob 2. uri popoldne v šolskih prostorih. Dnevni red: Volitev odbora, vpisovanje udov in pobiranje udnine za l. 1907, poročilo o čebelarški razstavi v Ljubnem ter prosti pogovori. Pripravljavni odbor si usoja vabiti na obilno udeležbo.

J. Lukman, blagajnik.

— x —

Čebelarjevo leto.

December.

I. N. Babnik.

Žarni dnevi, mesci bajni — vse minulo,
krasnim cvetkam glavce, listje se osulo.

V zimi smo!

Naše čebele mirujejo, in mi nimamo z njimi nikakega opravila. Počivali pa vendar ne bomo. Večna modrost nam je podelila tudi v tem času sredstva, da na vseh svojih potih opazujemo delovanje navidezno speče narave, sredstva, koja nas vedno blažijo. Ko nas je pomlad s svojimi milijoni cvetov vabila na zelene trate, nam je bilo srce veselo in čuvstvo mehko, ker komu bi bilo

mogoče ostati trdemu, ko gleda raznobojne cvetlice pod smehljajočim nebesnim svodom, da bi se ne čutil blažjega? Ko nas je poletje vabilo na visoke planine in smo raz vrhe gledali na pehanje ljudi v nižavi, čutili smo se svobodni vsakdanjih skrbi in se vračali zopet za del bolji nazaj v jarem poklica med razburkano človeško družbo. Jeseni smo se naslajali na različnih sočnatih sadovih, katere nam je podelila dobra stvarnica, porajala se nam je kljub vse " neprijetnostim življenja hvaležnost, in hvaležnost je bila vedno znak plemenitega mišljenja. Zdaj, ko zunaj divja zimski vihar, se veselimo v domačem krogu. Če potem tudi veter in sneg trkata na okna, se čutimo srečne v prijetno gorki sobi med svojci.

Ako se pa podamo v okolico, kjer smo se poleti sprehajali med cveticami, se nam prikaže zopet nov čar tihotnega miru v spremenjeni naravi, v kateri se utolaži tudi nepokojno človeško srce: tako vidimo povsod in v vsakem letnem času stvari, ki nas učijo, razveseljujejo in blažijo.

Vse občuti kruto žezlo stioge zime. Odpadlo listje gozdnih in vrtnih dreves pokriva bela odeja. Izginilo je bujno zelenje, le vitke jelke in smreke se protivijo tem viharnim napadom pokončujoče letne premembe, katera ni na njih ničesar spremenila. Z resno otožnostjo gledajo te zelene skupine na zemljo, kakor da bi same žalovale nad spečo naravo in razprostirajo črez mrtvaški prst svoj temni plašč.

November je bil lep, rekel bi skoro prelep za čebele, ker so, izvemši nekaj dni, veselo izletavale v toplih solnčnih žarkih. Čebele so porabile veliko več medene zaloge, kakor bi jo bile v mrzlih dneh. Kaj se to pravi, se bo prepričal marsikateri čebelar začetkom spomladi, ko bo videl čebele zopet letati in preštel one, ki ne izletavajo. Veliko čebelarjev je letos prezimilo več ljudstev kot navadno, in med temi sem, žal, tudi jaz. Ni mi kazalo, skrčiti jih nad polovico, kakor druga leta, pustil sem skoro vse panji za prihodnje leto. Nekatera sem združil zaradi slabih matic in razdelil ves med drugim tako, da nisem pridlal od svojih čebel razun truda in stroškov prav nič drugega, kakor nekoliko voska. Trditi smem, da bo na Kranjskem padlo povprečno 25 odstotkov ljudstev, in ne bom se veliko zmotil.

Čebelar, ki ima svoj čebelnjak blizo travnikov in njiv, naj posebno pazi na škodljive miši. Ko so pokošeni travniki in izpraznjene njive, se bližajo človeškim stanovanjem miši v večjem številu. Da tudi čebelnjak obišejo zaradi sladkih zakladov, je umejno. Preprečiti moramo tem glodalkam vhod v panji, ker bi napravile veliko škode. Kot žrtev bi padla ljudstva, med in vosek tem požrešnicam. Dokler čebele še niso v gruči, se jim ubranijo lahko same, ko pa jih prisili mraz stisniti se v gorko gručo, jih kmalu uničijo.

Vsak teden naj čebelar vsaj enkrat pogleda svoje plemenjake, če je vse v redu. Zgodi se včasih nezgoda, da mrtve čebele zamašijo žrelo, in bi se ostale zadušile, če bi mrtvih ne odstranili. Imeti morajo tudi po zimi dovolj svežega zraka. Napačno je tedaj, če preveč zožimo izletnico, kakor sem opazil pri kmečkih čebelarjih. Prisluskujmo večkrat pri izletnicah, da se prepričamo o stanju čebel. Panji, iz katerih slišimo nekako enakomerno,

tajinstveno šumenje, so v redu in se nam ni bati kakih nedostatkov. Glasno, disharmonično šepetanje je pa znak nepovoljnega stanja. V decembru čebele navadno še ne trpijo žeje, zatorej lahko sklepamo, da je povzročila nemirnost ljudstva brezmatičnost. Ako imamo matice za ta slučaj v rezervi, se polku lahko tudi v tem času pomaga. Ob južnem vremenu operirajmo kar v čebelnjaku, v mrazu pa nesimo panj v primerno gorko sobo in mu dodajmo matico.

Kakor smo že v zadnjih dveh številkah omenili, je bila letos povsod slaba letina, ki bo pa imela morebiti dobre posledice. V dobrih letinah se čebelar malo priuči čebelarstva, ker popravi ugodno vreme, kar je zakrivil nerazsodni čebelar. Kjer primanjkuje dobrega opravljanja čebel, se bo vedno izcimila škoda; občutna je pa le v slabih letinah. Zato so slabe letine tembolj poučljive in nas silijo k boljemu spoznavanju čebelne narave. V tem bodo našli oni tolažbo, ki so letos imeli škodo in bodo v prihodnje postopali bolj previdno, da popravijo, kar so preje zakrivali. Brez napredka in natančnega spoznanja čebel se nam čebelarstvo dandanes ne bo rentiralo, če se prav v listih piše preoptimistično o čebelarskih dohodkih. Da nam je mogoče čebelam pomagati v vsakem slučaju, moramo čebelariti z mobilnimi panjovi. A s takimi imajo uspehe le izkušeni čebelarji. Začetniki si nabavijo navadno nepravilno narejene panji, usadijo v velik prostor majhen roj in ga prepuste usodi, misleč: novi panj bo že pomagal do pravega razvoja. Ko so se prepričali, da ni tako, kakor so pričakovali, hudo obsodijo novotarijo in čebelarijo po starem kopitu.

S to številko je končan 9. letnik našega „Čebelarja“. Novi, 10. letnik, bo napredoval in se izpopolnjeval v vsakem oziru. Uredništvo, odbor, sotrudniki in člani se bodo oklenili našega organa še z večjo ljubeznijo, kakor dosedaj. Vsaj mene navdaja to upanje, in mislim, da se ne bodem motil. Vneti smo vsi za pridno čebelo in bomo z navdušenostjo sodelovali za pravi napredek domovinskega čebelarstva. Kakor sem že v zadnjem članku omenil, bo dobil list več lepih, stalnih podob, katerih ne bom opisal, v prihodnji številki jih bodele tako videli.

S tem sem končal zadnji članek mesečnih opravil. Prevezel sem jih nerad, pa na prošnjo g. urednika — ne morem mu ničesar odreči — na katerega poziv se ni oglasilo spretneje pero, sem se udal. Vem, da vam, dragi čebelarji, nisem podal kakega mojstrskega dela, prepričani pa smete biti, da sem storil, kar je bilo v mojih močeh glede čebelarskega znanja. Pri spisovanju teh člankov sem hodil svoja pota in se otresel vsake šablone. Za uvod sem v vsakem članku popisal razvitek in delovanje narave dotičnega mesca. Mislim, da to ni kazilo celotnosti dela in mu je dalo več živahnosti in kolorita. Končno želim našim ljubljenkam dobro prezimljenje, vsem čebelarjem vesele božične praznike in srečno novo leto!

Preteklosti lepe spomin nas krepi,
prihodnosti zvezda nam zimo sladi.

Prazno satje z ozirom na kranjski panj.

M. Humek.

Marsikomu se bode morebiti zdelo čudno, da hočem pisati o praznem satju, češ, mar bi povedal kaj o polnem. To bi bilo bolj prijetno brati. Le počasi, cenjeni čebelar! Kaj je storiti s satjem, ki je lepo z medom napolnjeno in zadelano, vé izvečine vsakdo sam. Ne morem pa tega trditi z ozirom na prazno satje. Baš letos, ko je več praznega nego polnega satja, zdi se mi umestno, opozoriti c. čebelarje na to zadevo. Iz izkušnje vem, da je premnogo čebelarjev, ki ne vedo ceniti lepega, praznega satja in ki z njim ravna jo nepravilno, sebi v škodo. Omeniti moram celo take, ki pustijo satje, da jim ga molji pokončajo. Prepričan sem, da bi se dobilo precej kronic za tisti vosek, ki ga snedo vsako leto molji po kranjskih čebelnjakih. Neprimerno večja je pa škoda, ako pomislimo, koliko bi lahko s tistim satjem koristili čebelnemu razvoju, ako bi ga uporabili o pravem času.

Pred par tedni stopim k nekemu „čebelarju“ z namenom, da bi kupil nekaj praznega satja. Ker gospodarja ni bilo doma, obrnem se na njegovo boljšo polovico. A mamka mi prav hladnokrvno odvrne: „Ga je bilo (satja) polne panje pod streho, pa je vse prešlo čez poletje.“ — Malo sem pomislil, kaj pomeni tisti „prešlo“, pa se mi je takoj zazdelo, da praznega satja niso prišli krast tatje. Nisem hotel iti gledat pod streho, ker je ni stvari, ki bi jo težje videl kakor panj, iz katerega je satje „prešlo“. V čebelnjak, iz katerega je gledalo nekoliko s kravjekom zamazanih panjev, sem pa le stopil v nadi, da notri dobim kaj za rabo. A kar sem tu videl, presega že vse meje. Vse križem so ležali prazni panji, o katerih je gospodinja trdila, da mora biti satje v njih. Odprem vse zaporedoma, pa mesto satja je bil v vsakem panju kup umazanega blata, prepreženega s tisto ostudno pajčevino. Če še povem, da sem našel med panji „plemenjaki“, ki so žalostno gledali iz čebelnjaka, več takih, ki so imeli po 4—5 za dobro dlan velikih satičev in pest čebel in pa en panj s praznim satjem brez vsake muhe, je slika dovršena.

Od nekega drugega čebelarja, kjer sem se oglasil radi satja, odšel sem tudi praznih rok. Dasi ima čez 100 plemenjakov, ni bilo dobiti satja niti za en Gerstungov satnik. Sicer ni bil tako zanikrn, da bi bil pustil satje moljem v hrano, pač pa je vse, tudi najlepše delavčne prazne satove stlačil v velikanske kepe z namenom, da jih proda za vosek. Kolika škoda! Korist, ki bi jo lahko imel od praznega satja, ko bi ga porabil o pravem času in na primeren način, se nikakor ne da primerjati s tistimi kronicami, ki se dobe za stlačeno satje.

Napačno je mnenje, da se prazno satje uspešno rabi le v panjih s premakljivim delom. Baš nasprotno je res! V panjih na okvirje in satnike se poslužujemo z velikim uspehom umetnega satja, kar v kranjskih panjih ni tako lahko mogoče.

Kako se z velikim pridom rabi lepo, prazno satje v kranjskih panjih posebno ob času rojenja, o tem poročam ob primernejšem času. Za danes naj opozorim c. čebelarje le na dvojje, in sicer:

1. Vsak napreden čebelar mora skrbeti, da ima v zalogi vedno nekoliko lepega praznega satja, najbolje takega, v katerem je bila že parkrat zalega. V mislih imam seveda le satje z delavčnimi, to je s čebelnimi celicami.

2. Vsak čebelar mora vedeti, kako mu je hraniti prazno satje, da ne „preide“, t. j., da ga ne snedo molji.

Ob slabih letinah, kakor je žal bila letos, imamo posebno priliko napraviti si zalogo satja. Majhne roje, ki imajo malo muh, spodimo v jeseni iz panju in jih združimo z drugimi. Satje z medom vred pustimo v panju in ga hranimo za drugo leto. Iz panjev, ki jih poderemo doma ali jih prodamo medarju, porežimo vse lepo prazno satje in ga skrbno shranimo. Takozvane „pustote“ so ob slabih letinah do malega prazne. Spodimo iz njih muhe, satje pa pustimo nedotaknjeno v panjih, pride prav drugo leto. Ako so nam roparice pokončale kak panj, spodimo čebele, če jih ima še kaj, iz njega, satje pustimo v panju.

Na ta način si vsak čebelar lahko pripravi vsako leto precejšno zalogo praznega satja. Za vosek naj se odbere samo prav staro satje, razni majhni koščki in odrezki in pa vse trotovo satje. Vse to naj se stlači v kepe in vsako leto sproti podela v vosek ali pa prodaja. Kdor take v kepah stisnjene satine hrani po več let, naposled nima nič za v lonec, ne za prodaj.

Kako nam je hraniti zalogo praznega satja, da ga ne sne molj, je več ali manj znano vsakomur. Vendar ne bo škodilo, ako se taka važna reč zopet in zopet pokliče v spomin. Od pozne jeseni noter do konca mesca februarja ali celo marca se nam ni bati ničesa, ako spravimo satje na mrzel, suh kraj. Ob tem času nam je paziti samo na to, da miši ne pridejo do njega. Ko pa nastopi v mescu aprilu, večkrat tudi že v marcu, gorko vreme, začne se takoj razvijati moljeva zalega, ki se nahaja v vsakem satju. Sedaj ga pa ni drugega sredstva, ako hočemo satje ohraniti, kakor da ga vsaka 2—3 tedne zažvepljamo. Panji, v katerih imamo satje že prizidano, zažvepljati moramo vsakega posebej. Kose satja pa, ki smo jih narezali iz posameznih panjev, naložimo narahlo drug poleg drugega v kak primeren zaboj, ki se dá dobro zapreti. Na dnu pustimo toliko praznega prostora, da moremo postaviti noter posodo z žrjavico, na katero nasipljemo nekoliko žvepljenih drobcev. Ko se je jela razvijati žveplena para, se panj, oziroma zaboj dobro zapre. Pri tem delu je seveda treba previdnosti, da se satje ne pokonča ali dá celo ne nastane ogenj. Zato naj se satje žveplja v takih prostorih, kjer je brez nevarnosti, n. pr. v kletéh; nikakor se naj pa to ne vrši pod streho ali celo v čebelnjaku. Čim bolj je zaprta posoda, v kateri satje žvepljamo, tem večji je uspeh, ker se pare dalje časa ne razkadijo po zraku.

Kdor hrani satje čez poletje, naj ga še pogosteje žveplja; vrhutega naj ga pa tudi večkrat preloži in prezračí. Ko sate preiskujemo, obračamo jih proti svetlobi. Ako ne zapazimo v njih nikakih luknjic, je satje še popolnoma ohranjeno, ako pa vidimo tu in tam skoz sat, je molj že pri delu. Marsikak sat je videti še dober, ko pa pogledamo proti svetlobi skoz njega, je luknjičast kot rešeto. Tako satje ni več za rabo. Najbolje naredimo, ako ga stlačimo in takoj prekuhamo.

Par tednov na tujem.

Ant. Janc.

(Konec.)

Ko bi kdo izmed cenjenih čebelarjev nameraval gospoda Jurančiča obiskati, naj si ga ne predstavlja kot bogataša v kakem lepem kraju, v prešerni palači in v vsem izobilju, ampak kakor je on sam vedno skromen, tako je skromno tudi njegovo življenje, njegov dom in sploh vse družbinske navade. Dela vse odkraja; v zimi panji, poletu pa v drevesnici in pri čebelah ter potuje. Kraj kjer biva ni posebno prijazen radi goste šume, ki ga obdaja.

V hiši nisem videl ničesa, kar bi se neobhodno ne rabilo. Ravno tako je v čebelnjaku. Zastonj sem iskal kakih imenitnih naprav, o kakršnih sem sanjal. Z malo izjemo si vse sam naredi. Kratka pipica mu je glavno orodje pri pregledovanju čebel, in zanimivo je tudi, da g. Jurančič ne rabi zase pri satnikih stranskih deščic. To pride dosti ceneje, pa sponese se tudi dobro.

V delavnici smo bili trije, prav rečeno le dva, ki sta znala delati. Mojstru je pomagal pri izdelovanju panjev priden in spreten mizarski pomočnik, s katerim sva se prav dobro razumela, seveda le na ustnice, ker sem, kakor sem že povedal, popolnoma gluhi. Skupaj sva oblala, gonila krožno žago, ki je res imeniten izum g. Jurančiča. Služi mu skoraj za vso mogočo obdelavo lesa, kakor rezanje deščic za satnike in raznih delov panjev, za stružnico in vse zareze itd. Delali smo same dvostenate avstrijske panji, kakršnih je enega videti na podobi 5., stran 101. II. letnika „Čebelarja“. Da so ti panji krajevnim razmeram prilagodjeni in priljubljeni, kaže dejstvo, da se je v zimi leta 1903—1904 150 panjev te vrste izdelalo v Jurančičevi delavnici; leta 1904—1905 pa 80 panjev. Razun tega pa v par letih čez 30 stiskalnic za vosek in nekaj omar za satovje. Ob nedeljah sva obiskala čebelarje, izmed katerih je nekaj prav naprednih, vendar posebnosti njihovega čebelarstva ne bom omenjal. Rečem pa, da mi je vse ugajalo. Od sv. Antona v Sl. goricah je lep razgled po okolici; od tam se vidijo griči in holmci kot valovito, razburkano morje. Imponiralo mi je tudi ondotno sadjarstvo, ki se res imenitno in skrbno neguje. Sadno drevje je brez izjeme vse lepo očiščeno in pobeljeno. Pa saj ni čuda, misli se, da je sadunosno drevje poleg ajde glavna podpora ondotnega, pomenljivo se razvijajočega čebelarstva. Obžaloval sem, da nisem bil mogel dalje, zlasti da bi videl še imenovano mi krasno Mursko polje, kjer je baje Atila pokopan.

H honcu svojega opisa izrekam vsem, ki so mi omogočili to pot in videti, kar naš kraj nima, pristrčno zahvalo za lepo podporo. Vsem gospodom odbornikom, posebno pa še gospodu Jurančiču za njegov res velik trud z menoj ter za njegove očetovske nasvete. Kot veren njegov učenec bom stopal po poti do boljšega čebelarstva.

Anton Janša

slavni kranjski čebelar.

(Konec.)

Uže l. 1775 je bil natisnen češki izpisek Janševe druge knjige z naslovom: *Wytah z novozkušného wčeláře, aneb Antonina Janši kniha o wčelách, w Uherské Skalici, r. 1775* (v Ogerski Skalici na moravski meji) 8¹.² Razun omenjene nemške izdaje pražke l. 1777 (ki je M. Kuraltu rabila za tako imenovano „drugo izdavo“ levovsko l. 1807) izdali so za češke kmete tudi iste knjige češki prevod z napisom: *Antonin Janša podstatná učení a zprawa o chování wčel, z něm, w češtinu uwedená od J. A. J. Trutnowského. W Praze 1777. 8°. (Ondi. [č.] 1509.)*³ Zopet po zmoti piše dr. Wurzbach (Biogr. Lexik. X., 89—90), da so izdali v Pragi l. 1789 tudi nekoliko predelano Janševo čebelarstvo v nemškem in češkem jeziku za kmete. A omenjeno čebelarstvo (l. 1789) spisal je samostalno češki duhovnik („kněz“) Jos. Ant. Janiš, isti, ki je bil l. 1777 na češki jezik preložil našega Ant. Janše čebelarstvo s podpisom: K.⁴ J. A. Trutnowský.⁵

Pa nismo slišali še vseh Janševih zaslug.

Kdor je samo po vrhu prečital oba Janševa spisa o čebelah in čebelarstvu, poreče z nami vred, da je njegova razsvetljena glava nekoliko storila tudi za znanstvo, t. j. za prirodoznanstvo. N. pr.: V § 19 svojega prvega in še tanje v § 39⁶ svojega drugega spisa uči Janša, da se v prvem roji po navadi seli (iz starega panja) stara matica, in to „s precej ôbilim delom zvesto jej privržljivih čebel (*mit einem nicht kleinen Theile der ihm [dem Weisel] getreu anhängenden Bienen*)“⁶. To se godi — pravi Janša — nekoliko dni, predno izleze mlada matica (§ 19: 1771), razun če je stara odmrla, ali jo je pa umorila mlada, ki je izlezla tačas, dokler ni mogla stara zbog grdega vremena z rojem iz panja. Temu pritrjuje tudi sedanje dobe najslavnejši čebelar dr. J. Dzierzon („Über den Nutzen der Bienenzucht“, Prag, 1877; 5).

Učil je A. Janša (§§ 5 pa 52; 1775), da niso trotje čebelam nikaki „vodonosci“ (*Wasserträger*), kakor mislijo nekateri po zmoti, nego samci, ki pa oplojajo matico le v višavi (letaje).

Isto tako uči Dzierzon (ki je izumel „premično satovje, *beweglichen Wabenbau*“, da opazuje čebelar čebelice kakor mu je drago), pišoč v svojem navedenem spisku na drugi strani; „Koliko se je kvasilo poprej o trotilih! Zdaj ve vsak čebelarski početnik, da so trotje samci v panji“. — Bistroumni Janša vedel je pa to uže pred več nego sto leti, in sicer brez premičnega satovja. Na ravnost je slavni Dzierzon (na sedmi strani) pritrđil Janševemu uku: da oplojajo trotje matico le v višavi ali letaje (*nur im Fluge*), podrl tedaj Jonkejevo dvojbo o tem. (Primeri „Kr. Čbelarček“, str. 50.)

² Jos. Jungmann: Historia literatury české. Druhé vydání. 1849 v Praze; str. 478, (č.) 1508.

³ Jeden izvod te češke izdaje hrani (kaker se mi poroča) muzejska knjižnica pražka.

⁴ K. (kněz).

⁵ T. j. »iz Trutnova«.

⁶ Ondi govori tudi samo o mladih čebelah, ki so z matico vred v prvem roji. To se sklada povse z novimi zasledki Hofmannovimi (*Fr. W. Hofmann: Bienenzucht, Wien 1854*). Primeri v *Mikl. »Berilu za VIII. gimn. razred«* (1881) na strani 101. tretjo razstavko, posneto po Hofmannovem čebelarstvu.

Potrdile so Dzierzonove izkušnje tudi ta Janšev nauk, da polaga matica zalego v vse stanice („hišice“), t. j. ne samo v satovje navadnih čebel, ampak tudi v posebno „trotovsko satovje“ (§ 12: 1775),¹ tako da je, kakor veli Dzierzon, matica mati vsem čebelam, tudi trotom, kar je zdaj določeno, zlasti odkar so uvedene žolte (rumene) talijanske čebele. (Glej Dzierzon na 7. str.)

Jasno je bilo tedaj Antonovi bistri glavi tudi brez „steklenih panjev“ uže pred več nego sto leti to, česar niso vedeli njegovi mlajši, celo nekateri učenjaki mnogo let pozneje.

To nam kaže, kako verno je poleg svojega poglavitnega (slikarskega) opravila uže za mladih nog opazoval in premišljeval priljubljene si čebele.

Janša pa ni zadovoljeval s tem, kar je zasledil ali izmodroval sam; po modrem domačem pregovoru „vsi ljudje vse vedo“ zaželel je pozneje še večjega znanja ali napredka ter hotel zvedeti, kaj pravijo ali pišejo drugi učenjaki o čebelah. Zato je začel, naučivši se na Dunaji čitati in pisati še pred l. 1771, marljivo razne čebelarke in prirodoznanske knjige čitati ter zapisavati si znamenitejše reči.

To nam pravi v svoji drugi knjigi (§ 7: 1775) sam, pišoč: „Reaumur in drugi (čebelarji)² videli so večkrat, kako leže³ matica jajčica . . .“; kajti „nekateri imajo (piše v § 24) tudi steklene panje, zato da laže pazijo, kako čebele delajo“.

Čital je v knjigah vemda tudi ono pravljico o trotih vodonoscih, pa jo ovrigel pri tej priči z zdravim svojim razumom, pišoč (§ 5: 1775): „*Einige halten sie (die Drohnen) für Wasserträger, welchen Namen sie ihnen auch beilegen. Allein sie irren sich, indem sie andere ihnen ähnliche Insecten vielleicht bei einem Wasser erblickt haben.* (Nekateri mislijo, da nosijo trotje čebelam vodo, ter so jim zato tudi zdeli ime ‚vodonosci‘. Pa se motijo, ker so videli morebiti kake druge njim podobne žuželke [živalice] pri kaki vodi.)“ Teh besed, ki jih čitam tudi v Kuraltovi izdaji, ni v Goličnikovem prevodu.

Tako je „kranjski kmet“ zatiral stare zmote ali krive misli med Nemci, a zasluga je tudi to, če zatira in zatara kdo stare „znanstvene zmote“.

Če si ponovim zdaj v mislih vse, kar smo čuli o popisnem znamenitem rojaku, če si ponovim vse njegove naštetje velike zasluge za čebelarstvo in znanstvo, če ponovim one prevažne besede, s katerimi je slavil učenjaki M. Kuralt svojega nekdanjega učitelja in njegovo knjigo o čebelarstvu, če premislim vse to, smem trditi, da je bil naš Anton Janša ne samo prvi čebelar v vsem našem cesarstvu, nego „kralj čebelarški“ v vsi Evropi.

Je li na Kranjskem, zlasti na Breznici, še kakšen „spomin“, ki nas spomina tega kmetskega, a vendar tako imenitnega domačega sina?

¹ »*Ein eigents desswegen so genanntes ‚Drohnenwachs‘, in welches der Weisel die Drohnenbrut legt.*« — Čudno, da so te resnične besede izpuščene iz Kuraltove izdaje; nahajajo se pa v Goličnikovem prevodu, tudi v dunajski izdaji l. 1790 in v češkem prevodu praške izdaje l. 1777; lahko pa, da so bile izpuščene uže iz nemške izdave praške l. 1777, po kateri je izdal Kuralt svojo levovsko, ali so bile pa izpuščene po naključji; kajti skoraj da se mi zdi neverjetno, da bi jih bil hoté izpustil Kuralt, ki je tako častil in oboževal svojega slavnega učitelja in rojaka.

² To besedo dodal je Goličnik.

³ Po Goličniku; »polaga«.

Sedanjemu gosp. župniku brezniškemu pripovedovali so stari možje, da je bila rodovina „Janša“ zelo revna. Govorica dodaje celo: „Jedli so kruh iz otrobij in z grebljo jemali iz peči. Anton, po domače ‚Kuharjev Tonej‘, pa je bil spreten slikar (‚fajn mavar‘) ter naredil take končnice na panj, da nobeden takih. Pri Kraljiči na Breznici so še dolgo imeli na končnici leva, ki ga je bil naslikal ‚Kuharjev Tonej‘, in je bil tako živ, da je gledal zmiraj za človekom, kamor je šel. Kupil je neki Poljanec¹ panj in čebele ter obljubil, da prinese leva drugo leto nazaj; pa ni bilo več ne Poljanca ne leva.“

„Podoba je — pravi gosp. župnik — da so bili možki te rodovine tudi podobarji ali vsaj zlatarji, ker sem pri ‚Kuharji‘ še sam videl neko deščico, narejeno za to, da se zlata pena reže na nji, in pravili so mi, da je še od teh slikarjev (‚mavarjev‘).“

Domačo „Kuharjevo“ hišo (štev. 16) na Breznici prodali so bratje Anton, Valentin pa Lovro Janša, potem ko so se bili preselili na Dunaj, nekemu sorodniku, in še dan današnji stoji do malega menda taka, kakeršna je bila ob času Antonovega rojstva. V njej hranijo še zdaj kamen, na katerem je Anton barve trl („ribal“).

Zadnja oseba te rodovine je bila na Kranjskem „Špela“, ki je 27. avgusta 1798 (tedaj 25 let po Antonovi smrti) stara samica umrla v Došloviči (Doschlowitsch). Zdaj živi le še spomin na to rodovino.

L. 1836 pisal je Jonkejev neimenovani prevoditelj (T. Žemlja) v „Kranjskem Čbelarčku“, da je še stal ondaj Antonov čebelnjak in to 60 stopinj od nove brezniške farne cerkve.

Na vprašanje, stoji li ta čebelnjak še dan današnji, blagovilil mi je omenjeni gosp. župnik brezniški priobčiti te zanimljive vrstice:

„Čebelnjak je stal še ravno tisti, ki ga je bil postavil r. Anton Janša, do leta 1877. Tega leta pa sva z Janezom Jalenom postavila na ravno tistem mestu nov čebelnjak, en hrastov tram pa nalašč v spomin ohranila od starega. Ta tram je vdelan v novem čebelnjaku.“

Očitne hvale vredna lepa misel. — Morebiti pa, da dobi slavni kranjski čebelar — „kralj čbelarski“ — poleg tega skromnega spomenika vsaj še „ploščo spomenico“ — bodi si po kakem „društvu“, ali pa po kaki „družbi“ domači, in to tem bolj, ker je bil ta večnega spomina vredni domorodec na veliko čast prvič svoji domovini, drugič pa tudi vsi Avstriji.*)

Naj razglasim o tej priliki iz priobčenega mi župnikovega lista tudi še lep vzgled Antonove prijaznosti in gostoljubja. Stari oča (ded) sedanjega Kraljiča, Lovrenec Trtin († 11. avgusta 1811), bil je tkalec in hodil — kakor pravijo po domače — „na bandro“, t. j. na zgornje Štajersko tkat. Vračaje se šel je tudi v Marijaceľj (*Maria-Zell*) in od tam obiskat nekdanjega soseda Antona, „ki je — kakor je rekel mož — na dvoru (‚hofu‘) Marije Terezije čebele pasel“.

„Prav vesel ga je bil Anton Janša in po vsem dvoru vodil starega znanca, ki je moral tri mesece ostati pri njem. Rad bi ga

¹ Na Breznici pravijo »Poljanec« ali pa »Hribovec« vsakemu, kdor ni iz Bohinja, Bleda ali pa Doline.

*) Dne 24. avgusta leta 1884. je vdělalo tedanje čbelarsko društvo spominsko ploščo na Janševo rojstno hišo. — Op. ured.

bil imel „za zmeraj“ pri sebi, pa se je Trtinu tožilo po gorenjskih gorah.“

Anton je po Trtinovih besedah tudi oba brata spravil na Dunaj. „Denarjev je pa imel toliko — pravil je Trtin — da sam ni vedel kam z njimi; pa saj jih je imel lahko. Kedar je kak panj rojil, povedal je brž „cesarski družini“, in darovali so mu kar po zlatih.“

Da je bil naš Anton Janša tudi dober državlján, posneli so častiti čitatelji lahko iz onih znamenitih besed njegovih, s katerimi je 22. marcija l. 1770 svoj osebni in pretežni nagon k umetnosti slikarski sam rad podvrigel občni, oziroma državni koristi, kar mu je na veliko čast.

Večnega spomina dostojne pa so zlasti njegove naslednje besede, poslovenjene po § 174 njegovega čebelarstva, izdanega prvič na Dunaji l. 1775, in vredne, da se zapišejo z zlatim pismom:

„Jaz ne končam nobene čebele zarad medu in voska, ampak jih ohranjujem žive in zdrave, zato da mi nosijo drugo leto zopet voska in medu.“

Znani kranjski pesnik dr. Jak. Zupan slavi tega izvrstnega rojaka svojega v (do sedaj še nenatisnenem) epigramu, čegar oblika in misli so bolj krepke in resnične, nego okusne in vzvišene. Epigram slove:

Janšha, zhebelár.
Na Krajnskim se křífal
Je muhe redil,
Na Duneju pífal
Gospódo uzhil.

Naj vzamem naposled v misel še lepo slovensko pesmico, ki jo je „Janševemu spominu“ posvetil in z izvrstnim nemškim prevodom poleg slovenske besede priobčil navdahren pesnik v ljubljanskem „Illyr. Bl. Nr. 26“ na str. 101, 28. junija 1828, ter naj podam izmed sedmih kitic samo tri, ki nam pravijo, kako krasen je kraj, kder je naš Anton Janša ugledal beli dan.

— — — — —
Tam na njiv' klasov' šeptajo
V pokoju večera,
Skór bi mislil, de kramljájo,
Kak jih zalša Cerera.
V rajni čistih sap tihoti
Listi jagnjeda šumé,
Vsa natvora je v lepóti,
Zvór, vse ptice sladko spé.
V' hlad' zefira izdihujem,
V' pevskim duhu jaz gorim,
P'jan veselja premišljujem,
Al' na svet', al' v' raj' živim.

Per Janšovim ulnjaku 15. večer Rožniga¹ Cvetá 1828.

J. Ž. g. r.²

J. NAVRATIL.

— X —

¹ V izvirniku: »Reshniga«.

² Žagar. Ker je ves ta podpis samo pod slovensko besedo, zato sodim, da je slovenska izvirna, a nemška prevod.

Cvetica in bučela.

V spomin

slavnosti odkritja spominske plošče prvega kranjskega čebelarja
Antona Janša v dan 24. avgusta 1884 na **Breznici**.

Zložil **Ivan Zarnik**, učitelj.

Cvetka mala, cvetka zala
sred livadice je stala;
krasno je razvila cvetje
ko nastopi mladoletje.

Sledni dan je priletela
k cvetki nežna stvar bučela;
krog in krog jo ogleduje,
cvetje njeno poljubuje.

Mladoletje hitro mine,
ž njim pa cvetje rožci zgine,
ko sladčice ni imela
cvetko zapusti bučela.

Nje sosedo obiskuje,
njej zdaj cvetje poljubuje;
odevetela cvetka mala
zapusčena je ostala.

Neki dan, ko je bučela
mimo rožice hitela,
brzo ona jo ustavi
in bučelici to pravi:

Zdaj, ko za te nimam slada
več me zdaj ti nimaš rada.
Ti li zdaj za me ni mar,
bučela, nehvaležna stvar?

Pa bučela je dejala:
Strd, ki si mi jo dajala
človeku bode naj v lasti,
nad nama ima on oblast.

S tem, da cvetkam cvetje čistim,
s tem človeku jaz koristim;
a tebe je ustvaril Bog,
da zalšaš goro, dol in log.

Torej cvetka, ne zameri,
v sili iščem po nameri
navadno rož in cvetja tam,
kjer boljše bero jaz imam.«

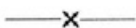
Lahno veter zdaj popihne
in cvetica rahlo zdihne:
»Pač urno, urno zginja čas,
a z njim pa cvetje, rože kras!«

Dostavek urednika: Ta ljubka pesmica je visela v čebelnjaku pri Janševi rojstni hiši na Breznici. Ko sem bil s fotografom, ki je napravil sliko hiše in Breznice za Janševo knjigo „Popolni nauk o čebelarstvu“ pri brezniškem nadučitelju gosp. Ažmanu, čigar last je nekdanje Janševo posestvo, mi jo je podaril za spomin. Ker končujemo z današnjo številko obširni Janšev životopis, se mi je zdelo umestno priobčiti tudi ta mali spomin na Janšev spomin.

Pa še nekaj mi je omeniti. C. kr. deželni šolski nadzornik gosp. Levec je sporočil odboru našega društva, da se namerava Janševa rojstna hiša prezidati, in je svetoval, naj odbor preskrbi večjo sliko te stare, za nas zgodovinsko imenitne hišice. In danes že visi v deželnem muzeju v Ljubljani velika, mojstrsko izdelana oljnata slika Janševega doma, ki jo je slikal po naročilu deželnega odbora akademični umetnik Peter Žmitek.

Tako je bil letošnje leto spomin Janšev, ki ni bil samo prvi čebelar v vsem našem cesarstvu, nego „kralj čebelarski“ v vsi Evropi — kakor pravi Navratil — večkrat poslavljen: Izdalo je društvo njegovi knjigi, priobčil je

„Čebelar“ njegov obširni životopis in njegova rojstna hiša se je pustila v veliki obliki naslikati. Da bo pa imel vsak zaveden slovenski čebelar tudi trajen spomin na slavnega Antona Janša, naj si omisli njegovi knjigi ter se ravna po njegovih zlatih naukih!

Dopisi.

S Križne gore. Sprejmi, dragi „Čebelar“ par vrstic iz škofjeloške okolice. Tudi pri nas je bila letos slabēja čebelarska letina ko lani, vendar pa bolja kakor sem bral v dopisu iz Sada na Dolenjskem. Jesensko resje je tod še največ dalo, in nekateri čebelarji iz Poljanske in Selške doline so se celo pohvalili. Tudi jaz se ne morem ravno pritoževati, saj sem imel razun dveh vse roje že mesca maja. Vsak plemenjak mi je dal po tri roje; dva prvca sta se mi skazila, en drugec je prišel na obhoji ob matico, enega trekovca so mi pa črvi „barderbal, kij biv prešovoh“. Zato povdarjam, da je bolji en močen roj ko trije slabiči. Prvcem sem vsem zabranil prerojiti, in ti so tehtali povprečno po 35 funtov, da mi je vendarle mogoče čez domačo potrebo prodati kakih 15 *kg* medu.

Fr. V.

Iz Oseka na Vipavskem. Letošnji moj čebelarski obračun je kaj žalosten. Takole je bilo: Pustil sem čez zimo 27 plemenjakov, od katerih sta mi prišla dva ob matico. Ob resjevem cvetju je bilo slabo vreme, a sadje je cvetelo ob najlepšem vremenu, da so se čebele zelo opomogle in začele pridno noviti satje. Prvi roj sem imel 12. maja, koncem tega mesca sem imel 25 mladcev, 20. junija pa sem dobil poslednji roj. Rojev je bilo mnogo, vendar sem slabeye združeval, da je bilo končno njih število 34. Lepo se je razvijala žival, zlasti ob akaciji in začetkom kostanjevega cvetja, a na svetega Petra in Pavla dan je začela vleči burja, in kakor bi odrezal, je ponehala vsa paša. Od tega dne ni na teži pridobil noben panj prav ničesar, nasprotno so bili celo vsak dan bolj ubogi in lahnejši, dasi so čebele precej dobro letele, le cvetje ni medilo. Tudi suše ni bilo, saj je vsak teden deževalo, celo preveč, da še mane v gozdu ni bilo. Lansko leto sem nesel o sv. Mohorju srednje-dober panj v gozd, kjer sem ga pustil do 10. septembra. Nabral je 25 *kg*. Letos pa sem nesel ravno na tisto mesto še močnejši panj, a nanesel je samo 2 *kg*, ker ni medila ne gozdna trava ne smreka.

To leto si bomo tukajšni čebelarji dobro zapomnili, pa drugod menda tudi, ker prinaša „Čebelar“ le slabe vesti o čebelarski letini. Čebelarim že štirideset let; dvakrat pomnim še slabeye letino, dvakrat pa tako ko letos. Da so bile letos čebele res uboge, je razvidno iz tega, ker sem mogel od vseh 59 panjev pustiti le 25 plemenjakov, katerim sem pa moral dodati ves med od drugih 34 panjev, ki sem jih podrl, da mi ga ni ostalo prav nič. Predlansko leto sem dobil od čebel 170 K, lani 130 K, letos pa bom nekaj malega dobil samo za vosek, da bom mogel iz čebelarskega pridelka vsaj Janševi knjigi kupiti, ki jih čebelarji močno hvalijo. Nabavil pa bi si omenjeni knjigi tudi če bi mi čebele ne pripomogle do njih, že zavoljo tega, ker

mi je rekel neki čebelarški znanec, da ni pravi čebelar in ne zasluži tega lepega imena, kdor ne pozna knjig, ki jih je spisal naš slavni Janša. Čebelar pa hočem ostati kljub slabi letini in še malo veselja nisem zgubil do nedolžne živalice, saj čebele niso krive, če pri vsi svoji pridnosti niso mogle dobiti niti zase dovolj. Bog nam bo že še dal kako dobro letino, morebiti že prihodnje leto, za kar se mu lepo priporočam; s prazno posodo za med sem že zdaj dobro preskrbljen.

Jožef Faganel.

—x—

Raznoterosti.

Koliko znosijo čebele skupaj? Pri zadnjem ljudskem štetju so našli v Avstriji 995.281 panjev, iz katerih se je dobilo v enem letu 56.881 meterskih stotov medu in 3293 met. stotov voska. Ako se računam med povprečno po 1 K, vosek pa po 3 K pri kilogramu, znaša to skupno vrednost 6.666.500 K. Ako bi se hotelo ves vosek in med ene letine odpeljati, potrebovali bi 602 železniška voza, ako bi naložili v vsakega 10.000 kilogramov. Ker pa tovorni vlak navadno nima več kakor po 20 polnih voz, potrebovali bi 30 tovornih vlakov. In čebelce so vse to znosile po praških in kapljicah!

Solitarjevokisli amonijak rabi čebelar Schachinger za hitro omotenje čebel pri zamenjavi starih matic za mlade.

Ker spadam med največje čebelarke radovedneže, ki hočejo vse vedeti in tudi poizkusiti, iskal sem 20 gramov te zmesi v lekarni na Vrhniki, v dveh lekarnah v Ljubljani in tudi tam v neki drožeriji, a zaman. Gospodom se ni ljubilo te zmesi sestaviti. Obrnil sem se torej do neke drožerije v Budejevicah in tam sem jo takoj dobil za eno kronco. V posesti te dragocenosti, sem jo zdrobil v fin prah in namešal med zdrobljen preperel vrbov les in pri sosednem čebelarju, od katerega sem prevzel vse čebele, ki so imele biti zažvepljane, sem to kadilo praktično uporabil. V začetku oktobra, ko se je popolnoma ustavila paša, nabasal sem s tem kadilom ameriški kadilnik, zažgal in puhnil iz njega parkrat zoprni dim v tri panji, ki niso imeli nobene zalege več. Res je, da so se vse čebele, ki so dobile ta neprijeten duhan „pod nos“, takoj omotile in pocepale raz satje na panjevo dno, a česar nisem pričakoval, je bilo to, da so vse omotene čebele dobile takoj drisko in vse onesnažile s svojim blatom, dasi niso bile prav nič poprej vznemirjene s kakim ropotanjem ali prenašanjem panjů in se torej tudi niso imele časa do sitega nasrkati medu. Črez nekaj minut so prišle zopet k sebi. Čebele so sedaj sicer zdrave, a po lastni izkušnji omamljevanja čebel ne priporočam, ker to smatram za popolnoma nepotrebno, naj se že v ta namen kdo poslužuje solitarjevega amonijaka, bovista, tobaka ali podobnega. Fr. Lakmayer.

Dodatek. K poročilu o popotovalnem čebelaršem shodu in razstavi v Ljubnem je še dodati, da je bil naš rojak g. Ivan Šervicelj (Umat pri Beljaku) odlikovan za razstavljenost strd s srebrno svetinjo, za razstavljenost čebele pa z zlato.

Tomaz Ulbing, kaplan v Št. Ilju pri Vrbi.

—x—

Pozor!!

Pozor!!

Kot božično darilo čebelarjem priporočamo najtopleje novi čebelarški knjigi.

Elegantno vezani staneta 4 K. — Naročata se pri J. Blasnikovih naslednikih v Ljubljani.

— x —

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. M. v C. (Goriško): Končnici smo prejeli. Slikani sta dobro, samo še cene naj slikar za prihodnjo številko naznani. Barve so videti zelo stanovitne. Hvala lepa! — Vsem cenjenim društvnikom vesele božične praznike in srečno novo leto, blagim sotrudnikom »Čebelarja« pa še posebej prisrčna hvala!

— x —

Listnica upravnništva.

1. decembra je minil rok, s katerim mora Jurij Dolencec v Wolfvih ulicah zapreti svojo mesnico za čebele. Ljubljanski čebelarji, na noge! Sedaj imate priliko in dolžnost nadzorovati Dolencevo početje. Če opazite, da se ne pokori postavi, ga takoj naznanite kompetentni oblasti (magistru)! — Med pitancec preskrbimo svojim članom 5 kg 7 K, več skupaj po 1 K 30 h kg.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

30 kg ajdovega medu za pitanje, 1 kg 1 K 40 h, 5 kg s posodo vred franko 8 K proda Tomaž Plohl, čebelar v Koračicah, pošta sv. Tomaž pri Ormožu, Štajersko.

160 kg iztočenega medu, čist pitanec 1 kg 1 K 20 h ali pa 5 kg s posodo vred 8 K poštne prosto proda Jakob Lubec, Formin, pošta Možganjeci pri Ptujju.

Pristen ajdov med, 4 kg za 7 K s posodo vred; raznovrstne **cepljene trte**, 100 komadov po 14 K prodaja Alojzij Malek, čebelar in kmetovalec pri Malincedelji pri Ljutomeru.

19 1/2 kg jako lepe **namizne strdi** po 1 K 30 h (posoda se zaračuni 3 K) proda Valentin Božič v Večno vesi, pošta Globasnica na Spod. Koroškem.

Nekaj novega in nekaj starega **zanesljivega pitanca** v škafih po 25 kg proda po 1 K 30 h Mihael Ježek v Poljanah, pošta Št. Vid nad Ljubljano.

Močan lesen čebelnjak

na kamnitih podstavkih, krit z zarezo opeko, za približno 100 kranjskih panjev, 120 K.

Garantiran, zanesljiv med-pitanec, 5 kg 7 K.

Umjetno satovje iz garantirano čistega voska, 4 K 40 h kg.

==== **Prodaja** =====

F. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Čebelarским društvom in čebelarjem

priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Jakob Žumer

Gorje — Gorenjsko.

mizarstvo s stroji.

Gorje — Gorenjsko.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje kilne pasove, mošnjice za mode.
Pasovi za težke kile, moških in žensk, so
tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav,
ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno,
postrežba poštena.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Posebno se priporočam gg. okrožnim zdravnikom,
in jih uljudno vabim, da si ogledajo moje podjetje,
kjer se dobe vsi moderni kirurški in medicinski
inštrumenti in aparati.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega
Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega
Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

